

Teza: naruszenie zasad etyki radcy prawnego w życiu prywatnym

Naruszenia przez radcę prawnego zasad etyki w życiu prywatnym a nie zawodowym, ma istotne znaczenie przy ocenie jego stopnia społecznej szkodliwości.

WO-71/18

ORZECZENIE

z dnia 19 lipca 2018 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Magdalena Śniegula /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Jacek Będkowski

SWSD Anna Maria Kozłowska

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Krzysztofa Bodio

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lipca 2018r.

sprawy radcy prawnego B. B.

obwinionego o czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych ustawy w związku z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 8/ (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 7 listopada 2016r. sygn. akt: D 40/2016

orzeka:

1. zmienia pkt. 1 orzeczenia : „Pozostając w granicach historycznych zdarzenia i w ramach wniosku o ukaranie uznaje radcę prawnego B. B., WA- (...), winnym tego, że w okresie od dnia 21.04.2015 r. do dnia 17.06.2015 r. nakłaniał B. D. do wpisania do treści umowy sprzedaży nieruchomości ceny mniejszej o około 100.000 zł od ceny faktycznie ustalonej i która faktycznie miała podlegać zapłacie, tj. uznaje wyżej wymienionego winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego w postaci czynu sprzecznego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt. 3 ustawy o radcach prawnych wymierza karę pieniężną w kwocie 3200 zł (słownie złotych: trzy tysiące dwieście).”

2. utrzymuje w mocy pkt. 2 zaskarżonego orzeczenia;

3. zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości 1200 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście zł) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

4. w pozostałym zakresie koszty postępowania odwoławczego ponosi Krajowa Izba Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych po rozpoznaniu sprawy radcy prawnego B. B., obwinionego o to że w korespondencji elektronicznej od dnia 21.04.2015 r. do dnia 17.06.2015 r. proponował pani B.

D. wpisanie do treści aktu notarialnego заниженной цены недвижимости, т. е. совершения проступка дисциплинарного характера, описанного в ст. 64 п. 1 закона о юристах в связи со ст. 6 Кодекса Этики Юристов, текст которого является приложением к решению № 8/ (...) Президиума Национального Совета Юристов от 28 декабря 2010 г. в решении от 7 ноября 2016 г. № Д 40/2016 постановлено следующее:

1. Оставаясь в пределах фактических обстоятельств и в рамках ходатайства о наказании, адвокат Б. Б., ВА- (...), виновным в том, что в период с 21.04.2015 г. по 17.06.2015 г. склонял Б. Д. к внесению в содержание договора купли-продажи недвижимости суммы меньшей на около 100.000 злотых от фактически установленной и которая фактически подлежала оплате, т. е. признавая вышесказанное виновным совершением проступка дисциплинарного характера в форме проступка, противоречащего принципам, изложенным в ст. 6 Кодекса Этики Юристов и за этот проступок на основании ст. 64 п. 1 и ст. 65 п. 1 п. 4 закона о юристах назначил наказание в виде лишения права заниматься адвокатской деятельностью на срок 12 месяцев и дополнительно на основании ст. 65 п. 2б закона о юристах постановил запрет на осуществление патронажа на срок 3 (три) года.

2. На основании ст. 70⁶ закона о юристах постановлено от виновного адвоката Б. Б., ВА- (...), на rzecz Okręgowej Izby Adwokatów Prawnych w W. tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 2000 (два тысячи) злотых.

Od niniejszego orzeczenia 14 lutego 2017 r. odwołanie wniósł adwokat M. P. obrońca obwinionego, zaskarżając ww. orzeczenie w całości na korzyść obwinionego. Niniejszemu orzeczeniu zarzucił:

1. Naruszenie art. 143 §1 pkt. 2 k.p.k. a contrario w zw. z art. 176§ 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 u.r.p. poprzez uznanie pism złożonych przez Obwinionego w toku postępowania za jego wyjaśnienia i poddaniu ich ocenie, podczas gdy w toku postępowania obwiniony może złożyć wyjaśnienia w formie ustnej, protokolowanej w sposób przewidziany przepisami, zaś pisemne wyjaśnienia mogą stanowić jedynie uzupełnienie wyjaśnień ustnych utrwalonych w protokole i mogą zostać złożone jedynie za zgodą przesłuchującego;

2. Naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 u.r.p. poprzez dokonanie rozstrzygnięcia bez uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, tj. poprzez pominięcie okoliczności wynikających z analizy korespondencji mailowej pomiędzy Obwinionym a Pokrzywdzoną związanych z przebiegiem negocjacji co do ceny nieruchomości jak również warunków zakupu nieruchomości przez Obwinionego, przyczyn sprzedaży nieruchomości przez Pokrzywdzoną, sygnalizowania problemów związanych z operatem szacunkowym oraz propozycji rozwiązania problemów, jak również postawy Pokrzywdzonej w kontakcie z Obwinionym, pomimo iż ich ocena - jakkolwiek może budzić wątpliwości co do prawidłowości podejmowanych przez obwinionego decyzji - pozostaje istotna z punktu widzenia oceny zamiaru Obwinionego, stopnia zawinienia oraz motywacji, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie czynności sprawczej poprzez ustalenie, że Obwiniony nakłaniał Pokrzywdzoną do wpisania do treści umowy ceny mniejszej podczas gdy Obwiniony zaproponował jedynie wpisanie mniejszej ceny oraz do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie stopnia zawinienia oraz naganności zachowania Obwinionego.

3. Naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 u.r.p. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i ustalenie, że Obwiniony powoływał się na swój status radcy prawnego celem legitymizowania swoich bezprawnych i godzących w interes Skarbu Państwa działań, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności analiza treści korespondencji email wskazuje, że Obwiniony przywoływał posiadanie statusu radcy prawnego wyłącznie jako jedną z okoliczności mających skłonić Pokrzywdzoną do zaufania, że Obwiniony faktycznie chce kupić nieruchomość i zamierza wywiązać się ze swoich obowiązków i jednocześnie wskazywał Pokrzywdzonej, aby skontaktowała się ze swoim prawnikiem celem przedyskutowania proponowanych przez siebie rozwiązań, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie zawinienia i naganności zachowania Obwinionego.

Ewentualnie na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów:

4. Rażąca niewspółmierność kary polegającej na wymierzeniu kary zawieszenia wykonywania zawodu w sytuacji, w której kara rodzajowo łagodniejsza byłaby wystarczająca oraz wniósł o orzeczenie kary łagodniejszej.

Orzeczeniem z dnia 13 czerwca 2017r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

1. Utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowy Izby Radców Prawnych w Warszawie;

2. Zasądził od obwinionego B. B. koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1.200 zł na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

Od niniejszego orzeczenia obrońca obwinionego adwokat M. P. wniósł kasację do Sądu Najwyższego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1.

Rażące naruszenie art. 433 §2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 u.r.p. poprzez nierozpatrzenie przez Sąd zarzutu pierwszego odwołania z dnia 14 lutego 2017r. od orzeczenia OSD OIRP w Warszawie.

2.

Rażące naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 u.r.p. poprzez pominięcie przez Sąd wyjaśnień obwinionego złożonych w trakcie rozprawy w dniu 13 czerwca 2017 r. zawierających istotne z punktu widzenia oceny winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu okoliczności, a także oceny postawy obwinionego.

3. Rażące naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 u.r.p. poprzez uznanie, że interpretacja zachowania Obwinionego przedstawiona w toku postępowania odwoławczego przez B. D. potwierdza analizę korespondencji mailowej i stanowi materiał dowodowy, podczas gdy B. D. przedstawiła jedynie swoją subiektywną interpretację faktów odzwierciedlonych w tej korespondencji, a także protokół z rozprawy z dnia 13 czerwca 2017 r. nie pozwala na uznanie, że wypowiedź B. D. miała formę uzupełniających zeznań, a naruszenia wskazane w pkt. 2 i 3 doprowadziły do błędnych ustaleń w

sprawie w zakresie winy oraz społecznej szkodliwości czynu.

Rażącą niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 12 miesięcy, podczas gdy czyn zarzucany Obwinionemu dotyczy naruszenia zasad etyki w życiu prywatnym a nie zawodowym, był wynikiem nieuwagi i próbą znalezienia rozwiązania pozwalającego Obwinionemu na dotrzymanie słowa danego B. D., a także dotychczasowa działalność zawodowa Obwinionego i działania podejmowane celem budowania pozytywnego wizerunku radcy prawnego uzasadniają karę rodzajowo łagodniejszą oraz wniósł o zmianę orzeczenia poprzez orzeczenie kary łagodniejszej.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 7 marca 2018 r. sygn.. SDI 126/17 uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Sąd Najwyższy uznał kasację za zasadną z następujących powodów.

WSD nie dokonał prawidłowej kontroli instancyjnej, gdyż nie odniósł się do zarzutów odwołania, które zawierało 4 grupy zarzutów. WSD w sposób ogólnikowy uznał jedynie ustalenia sądu I instancji za prawidłowe. Jednakże WSD nie zawarł konkretnych argumentów, dlatego odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie. Co do pierwszego zarzutu to sąd odwoławczy uznał pisma obwinionego za wyjaśnienia i poddał je ocenie. Ponadto wątpliwości budzi kwalifikacja prawna czynu zarzucanego obwinionemu. W orzeczeniu sądu I instancji przypisany obwinionemu czyn został zakwalifikowany jako naruszenie art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, który odnosi się do wykonywania

czynności zawodowych radcy prawnego. Ponadto, pominięto w kwalifikacji prawnej art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, czyniąc ten przepis wyłącznie podstawą wymiaru kary.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny ustalił i zważył co następuje.

Odnosząc się do odwołania obwinionego z dnia 14 lutego 2017 Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, co następuje:

Zasługuje na uwzględnienie zarzut odwołania naruszenia art. 143 §1 pkt. 2 k.p.k. a contrario w zw. z art. 176§ 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 u.r.p. poprzez uznanie pism złożonych przez Obwinionego w toku postępowania za jego wyjaśnienia i poddaniu ich ocenie, podczas gdy w toku postępowania obwiniony może złożyć wyjaśnienia w formie ustnej, protokolowanej w sposób przewidziany przepisami, zaś pisemne wyjaśnienia mogą stanowić jedynie uzupełnienie wyjaśnień ustnych utrwalonych w protokole i mogą zostać złożone jedynie za zgodą przesłuchującego. W związku z powyższym, Wyższy Sąd Dyscyplinarny pominął pisemne wyjaśnienia obwinionego, złożone w toku postępowania oraz przeanalizował ponownie zebrany w sprawie materiał dowodowy. Z umowy przedwstępnej zawartej między stronami wynika, że pierwotnie strony umówiły się na cenę za przedmiotową nieruchomość w wysokości 307.000 zł (k 30). Jak wynika z załączonego operatu szacunkowego (k41-67) rzeczoznawca wycenił nieruchomość na kwotę 179.000 zł. Wobec powyższego Obwiniony w korespondencji mailowej zaczął negocjować z Obwinioną obniżenie ceny, jednakże nie do kwoty 179.000 zł ale poniżej ceny z umowy przedwstępnej. Argumentując koniecznością pozyskania kredytu, co powodowało konieczność przedstawienia bankowi umowy z ceną z operatu szacunkowego, obwiniony zaproponował pokrzywdzonej wpisanie do aktu notarialnego ceny niższej (179.000 zł) i zapłatę kwoty ok. 100.000.- zł gotówką. W maili (k 5) obwiniony napisał: „96.000 zł przywiozę pani gotówką i przekaze Pani przed aktem „nieoficjalnie”. Oczywiście dopóki tych pieniędzy pani nie dam, nic Pani nie podpisze.” Jednocześnie obwiniony przedstawił do podpisu pokrzywdzonej aneks do umowy przedwstępnej opiewający na kwotę 179.000 zł. Obwiniona miała prawo czuć się zaniepokojona dokumentem tej treści, ponadto słusznie zwróciła uwagę, że taki przebieg transakcji zmusza ją do poświadczenia nieprawdy w akcie notarialnym oraz naraża Skarb Państwa na uszczuplenie podatkowe. W tym momencie fakt, że obwiniony powołał się na wykonywany przez niego zawód zaufania publicznego stał się raczej w oczach obwinionej okolicznością obciążającą, gdyż mogła mieć poczucie, że obwiniony łatwiej manipuluje materią prawną. W tym zakresie Wyższy Sąd Dyscyplinarny dał wiarę zeznaniom obwinionej (k 90, k 155), że czuła się manipulowana przez obwinionego, oraz że obwiniony kilkakrotnie nakłaniał ją telefonicznie do podpisania aneksu do umowy. Takie zachowanie ma znamiona nakłaniania do wpisania do treści umowy sprzedaży nieruchomości ceny mniejszej o około 100.000 zł od ceny faktycznie ustalonej.

Należy jednak wziąć pod uwagę motywację obwinionego, która aczkolwiek nieco niejasna, mogła wynikać z bardzo dużej chęci zakupu nieruchomości. Obwiniony pochopnie, zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, podpisał umowę przedwstępną z ceną odbiegającą od wartości rynkowej nieruchomości. Po otrzymaniu operatu szacunkowego obwiniony miał pełną świadomość, że przedmiotowa nieruchomość ma dużo niższą wartość, jednakże jak napisał w mailu (k 23) „Każdy z nas, w określonej sytuacji, może chcieć dodać do ceny pewien aspekt „subiektywny” wyceny. Wynika to chociażby z faktu, iż nieruchomość się nam „podoba”, „ma klimat” albo Jest potrzebna” etc. Są pewne granice szaleństwa w tym wszystkim. W naszej ocenie ów „subiektywny czynnik” to nie więcej niż 1/2 wartości”. Obwiniony, działając jako strona transakcji a nie radca prawny reprezentujący klienta, miał pełne prawo proponować więcej za nieruchomość, gdyż robił to wyłącznie we własnym imieniu. Jednakże za niedopuszczalne należy uznać zaproponowane przez niego rozwiązanie wpłacania „na lewo” kwoty prawie 100.000 zł. Tak propozycja wynika wprost z korespondencji wysłanej przez obwinionego (k 25). Taki przebieg transakcji wiązałby się z koniecznością poświadczenia nieprawdy w umowie sprzedaży nieruchomości, sporządzonej w formie aktu notarialnego. Obwiniony podpisując umowę przedwstępną powinien się liczyć z jej konsekwencjami. Nie jest rolą Wyższego Sądu Dyscyplinarnego zastanawianie się, jakie rozwiązanie powinien zaproponować obwiniony aby wybrnąć z sytuacji a jedynie ocena tego rozwiązania, które de facto zaproponował a które było bezprawne.

W tym kontekście zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 u.r.p. poprzez dokonanie rozstrzygnięcia bez uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, tj. poprzez pominięcie okoliczności wynikających z analizy korespondencji mailowej pomiędzy Obwinionym a Pokrzywdzoną związanych z przebiegiem

negocjacji co do ceny nieruchomości jak również warunków zakupu nieruchomości przez Obwinionego. Wyższy Sąd Dyscyplinarny dokonał analizy korespondencji mailowej pomiędzy stronami jednakże na jej podstawie doszedł do wniosku, że obwiniony popełnił zarzucany mu delikt dyscyplinarny.

Tylko częściowo zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 u.r.p. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i ustalenie, że Obwiniony powoływał się na swój status radcy prawnego celem legitymizowania swoich bezprawnych i godzących w interes Skarbu Państwa działań. Aczkolwiek, jak wynika z analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, subiektywne przekonanie obwinionego mogło zakładać pewną „racjonalność” jego działania, jednakże było ono z gruntu bezprawne. W tym zakresie Wyższy Sąd Dyscyplinarny dokonał ustaleń na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, jednakże z pominięciem kwestionowanych przez Obwinionego wyjaśnień pisemnych, opierając się na złożonych w sprawie dokumentach oraz korespondencji mailowej, których nie kwestionował Obwiniony a które został ujawniony przez sąd I instancji.

Jednakże, dokonując wszechstronnej analizy materiału dowodowego, także argumentacji obwinionego, sąd odwoławczy uznał za słuszny zarzut obwinionego rażącej niewspółmierności orzeczonej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas 12 miesięcy.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał argumentację obwinionego, że czyn zarzucany Obwinionemu dotyczy naruszenia zasad etyki w życiu prywatnym a nie zawodowym, co ma istotne znaczenie przy ocenie jego stopnia społecznej szkodliwości. O ile w życiu zawodowym taki czyn radcy prawnego byłby ukarany znacznie surowiej to ocena zachowań radcy prawnego w życiu prywatnym musi być poddawana nieco innej skali. W tym przypadku, zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, wymierzenie kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu, podczas gdy radca prawny popełnił delikt dyscyplinarny nie wykonując zawodu, wydaje się rażąco surowe. Należy oczywiście zauważyć, że radca prawny może w życiu prywatnym dopuścić się takich czynów, które będą go wręcz eliminować z zawodu, jednakże nie w tym konkretnym przypadku. Wyższy Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę także postawę obwinionego w życiu zawodowym, wykonywanie pomocy prawnej pro bono (k 211-214). Wyższy Sąd Dyscyplinarny wziął także pod uwagę sytuację rodzinną obwinionego, który posiada dwójkę dzieci a jego partnerka (matka dzieci) jest bezrobotna, tak więc kara zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na 12 miesięcy pozbawiłaby de facto rodzinę źródeł utrzymania na cały rok. Jednakże, biorąc pod uwagę wysoką naganność czynu popełnionego przez obwinionego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że wymierzona kara pieniężna jest dolegliwa dla obwinionego w stopniu znacznym i wystarczającym.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny poprawił kwalifikację prawną czynu. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w kwalifikacji prawnej czynu pominięto art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, który występuje jedynie przy podstawie wymiaru kary, dlatego uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu było konieczne w tym zakresie. Ponadto, sąd I instancji wskazał jako podstawę prawną deliktu dyscyplinarnego art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, słusznie uznając, że zastosowanie ma kodeks, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/ (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010 r. Zgodnie bowiem z uchwałą nr 3/2014 r. Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r. uchwalony nowy Kodeks Etyki Radcy Prawnego wszedł w życie z dniem 1 lipca 2015r. Zgodnie z § 2 uchwały „Do zdarzeń mających miejsce przed dniem wejścia w życie niniejszej uchwały, zastosowanie mają przepisy dotychczasowe.” Ponieważ delikt dyscyplinarny miał miejsce w okresie od dnia 21.04.2015 r. do dnia 17.06.2015, mają do niego zastosowanie przepisy dotychczasowego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z 28 grudnia 2010 r. Art. 6 ust. 1 tego kodeksu stanowi, że radca prawny obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należyłą starannością. Przepis ten nie może mieć zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż dotyczy działalności zawodowej radcy prawnego.

Art. 6 ust. 2 tego kodeksu stanowi, że „Radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych a także w działalności publicznej i w życiu prywatnym.” Zachowanie radcy prawnego B. B. w sposób nie budzący wątpliwości naruszyło godność zawodu w życiu prywatnym. Takim działaniem było nakłanianie Pokrzywdzonej do działania bezprawnego, polegającego na nakłanianiu do wpisania do treści umowy sprzedaży

nieruchomości ceny mniejszej o około 100.000 zł od ceny faktycznie ustalonej i która faktycznie miała podlegać zapłacie.

Dlatego konieczna była zmiana pkt. 1 zaskarżonego orzeczenia. Jednakże, ponieważ czyn radcy prawnego nie był popełniony przy wykonywaniu czynności zawodowych ale dotyczył życia prywatnego, sąd odwoławczy uznał, że wymierzenie kary zakazu patronatu nie jest wskazane. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, w razie ukarania koszty postępowania ponosi Obwiniony. Dlatego też Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy pkt. 2 zaskarżonego orzeczenia.

O kosztach postępowania odwoławczego Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w związku z §1 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 Uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. nr (...) obciążając obwinionego jedynie kosztami postępowania odwoławczego, zakończonego orzeczeniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 19 lipca 2018r. na które składają się koszty dojazdów sędziów, ich noclegi i ryczałty za prowadzenie sprawy. W pozostałym zakresie koszty postępowania odwoławczego ponosi Krajowa Izba Radców Prawnych.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.

próbą znalezienia rozwiązania pozwalającego Obwinionemu na dotrzymanie słowa danego B. D., a także dotychczasowa działalność zawodowa Obwinionego i działania podejmowane celem budowania pozytywnego wizerunku radcy prawnego uzasadniają karę rodzajowo łagodniejszą oraz wniósł o zmianę orzeczenia poprzez orzeczenie kary łagodniejszej.